

**Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16031/2022
13.12.2023. године
Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Зорана Хаџића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Јовчић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод“ Врање, чији је пуномоћник Александра Стошић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 589/22 од 04.05.2022. године, у седници одржаној 13.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 589/22 од 04.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 589/22 од 04.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2296/19 од 13.01.2022. године, ставом првим изреке, укинути су платни налози Основног суда у Врању и то: Пл бр.832/19, 847/19, 787/19, 812/19, сви од 04.10.2019. године, за износ главног дуга од 6.000,00 динара по рачунима наведеним у изреци са законском затезном каматом од 17.05.2019. године до исплате и за трошкове издавања наведених платних налога по 7.900,00 динара и одбијен тужбени захтев, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка исплати туженом 111.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Виши суд у Врању је, пресудом Гж 589/22 од 04.05.2022. године, одбио, као неосновану, жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду, а одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, и предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради разматрања правних питања у интересу равноправности грађана, и уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП. Предмет тражене правне заштите је испуњење уговорне обавезе на основу закљученог уговора о правном заступању пред домаћим судовима, а побијана одлука је донета применом одговарајућих одредби материјалног права. Не постоји потреба за уједначавањем судске праксе у погледу новчане накнаде која потиче из уговорног односа странака јер решавање спорних питања зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном предмету. С тим у вези, ревидент уз ревизију није доставио другачије одлуке судова донете у предметима са истим чињеничним стањем и правним основом као у овом предмету.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности они у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда донете у поступку о спору мале вредности није дозвољена ревизија.

Тужбу ради испуњења новчаног потраживања тужилац је поднео 20.09.2019. године, а вредност предмета спора је 24.000,00 динара.

Имајући у виду да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у ком, у смислу одредбе члана 479. став 6. у вези члана 468. став 1. ЗПП, ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић